

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četrstopenjske petič-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovoliijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

„Za vse slučaje.“

Gluh in slep bi moral človek biti, da bi ne opaževal, kako silno napreduje z leta 1870. nemški šovinizem, kako se širi celó v naše pokrajine in kako se pri tem pojavljajo centrifugalne sile in težnje mej Nemci avstrijskimi. Zlasti odkar se je proglasilo gaslo „der schärferen Tonart“, so demonstracije in izzivanja kar na dnevnem redu in govori se tako jasno in razločno, da nihče več dvojiti ne more, kam vse to meri, kaj da je konečni smoter.

Še neso pozabljene velikonemške demonstracije, ki so se vršile v Draždanah, in pri katerih je morala vsacega pravega Avstrijca rudečica oblit, že se je po pregovoru, da treba železo kovati, dokler je še žareče, priredila nova demonstracija v Berlinu samem. Pevsko društvo Dunajsko izletelo je namreč v metropolo ob Sprevi in bilo sijajno vsprejeto. To bi samo ob sebi ne bilo nič napačnega, marveč čisto naravno. Napominano društvo je namreč izmed prvih pevskih društev na vesoljnem svetu, njegovi člani so izvrstni pevci, a izlet ta ni bil namenjen samo umeteljnemu petju, temveč politiški agitaciji, pobratimstvu mej Prusi in Dunajčani. Celó nad tem pobratimstvom bi se ne spodtikali, da se ni pri tej priliki prejasno govorilo, da ni bilo govorov, ki se nikakor ne strinjajo z domoljubjem avstrijskim, da se ni poudarjalo zveze, ki spaja Nemce v „rajhu“ z Nemci v Avstriji, da se ni izrekla nada, da bode nemško prebivalstvo v Avstriji, kadar dojde čas, pokazalo se svobodno in zvesto v pesni in v dejanji.

Komur taki in jednaki pojavi še neso dovolj, tak naj čita prusko „National Zeitung“. V njej najde uvoden članek, posvečen pevcem Dunajskim, v članku pa naslednje, vse pozornosti vredne stavke: „Vsprejem, pevcem prirejen, moral je je prepričati, kako srčno poprimemo roko, katero nam oni tako blagodušno podajajo. In gotovo bode Berlin krepko držal roko, v katero je kdaj segel. Tako potovanje, kakeršno je potovanje pevcev Dunajskih semkaj, ima le tedaj višjo vrednost, nego navadna zabava, navadni umeteljni užitek, če je posledica občutkov, ki pripravljajo na važne slučaje.“ In dalje pravi omenjeni list: „Mislimo, da se ne motimo,

ako vsprejem Dunajčanov v Berlinu tolmačimo z besedami: „Za vse slučaje“.

Te besede ne potrebujejo komentara in gotovo je, da so jih Dunajčanje, katerih avstrijsko čuvstvo se je leta 1866. pokazalo v jako dvomljivej luči, z navdušenjem vsprejeli. Saj je še celo „Fremdenblatt“, ki je v precej tesni zvezi z našo vlado, kar vesolja poln o tem, kar se te dni dogaja v Berlinu, kaj bi tudi ne, saj se skoro dan na dan prepričujemo, da so nekateri krogi „s slepoto udarjeni“.

Prav dobro pa odgovarjajo v tej zadevi „Narodni Listy“ pismo: „Nas baš danes zanima Berolinsko to gaslo „za vse slučaje“ iz posebnega razloga. Imamo mej seboj predrage goste, katere zavedni našinci z navdušenjem pozdravljajo, kjer koli se prikažejo. To so naši slovenski pobratimi, sinovi bratskega nam naroda, katerega preteklost je polna trpljenja kakor naša, katerega sedanjost je čudovit preporod vsled poštenega delovanja po tisočletnem zatiranju in katerega „bodočnost je nerazrušljivo zvezana z nadaljno osodo našega naroda. Isto pleme, ista državna zveza in isti interesi napotujejo nas k sebi s toliko silo, da že z davno slovensko stvar zmatramo za lastno in da se oni čutijo z nami v vsem jedine.“

Zastopnike takega naroda moremo z najodkritosrčnejšimi simpatijami v naši sredi pozdravljati, kajti bratovstva mej nami ne treba še le umeteljno netiti in vzdržavati, to bratovstvo sklenjeno je že davno v zgodovini in v skupni osodi. Vedno stojimo in pademo vkupe, zategadelj opti smo v prvi vrsti na sebe. Ako se pa govori o bratovstvu Prusov in Avstrijcev, Berolina in Dunaja, vzbujajo nam dogodbe poslednjih stoletij in življenski interesi habsburške države žive dvojbe, da bi bilo tako bratovstvo opravičeno. O bratovstvu Čehov in Slovencev o sestrski ljubezni zlate Prage in bele Ljubljane nihče niti dvojiti ne more.

Stoletna zgodovina, interesi obeh narodov in države napravili so to bratovstvo in uprav v tem hipu, ko nemški radikali potujejo k Nemcem, da bi tamkaj ščuvali proti avstrijski državi in proti nam Slovanom, uprav v tem hipu je veleumestno vsako jav-

ljenje bratovskega duha mej narodi slovanskimi. Naj bode torej srčno, nehlinjeno pozdravljenje naših slovenskih bratov v našem glavnem mestu, dokaz, da se tudi mej nami Slovani v očigled preteči vkupni nevarnosti razvija duh vzajemnosti in bratovstva, da smo tudi mi odločili se, skleniti mej seboj zvezo — za vse slučaje.

Angleška država.

Anglija leži v Evropi na otokih. To je vir njene moči pa tudi njene slabosti. Ker se pa baš sedaj mnogo govori o Angliji, ko se ravno rešuje afgansko vprašanje, ne bode napačno, ako tudi mi nekoliko spregovorimo o Angliji, zlasti o angleški vojski. Ko bi sodili po oficijalnih številkah, more Anglija zapolagati s 657.772 vojaki, pa ta sila je le na papirji. Po oficijalnih podatkih ima Anglija 251.517 prostovoljcev, v resnici jih je pa le 215.615. Ti vojaki pa so slabo izvežbani in nemajo nobene vojne organizacije. Za temi pride milica, katere je po oficijalnih poročilih 141.334 mož, v resnici pa ne broji več kakor 115.192 mož. Rezerva prvega razreda ne preseza 29—244 tisoč mož. Potem je redna vojska. Polki, ki so v Indiji, broje 58.826, drugi polki pa 126.381 mož, ako se štejejo tudi častniki. Izmed poslednjih polkov jih stoji kakih 30.000 mož vedno na Irskem, potem je pa treba še odsteti posadke, katere ima Anglija v najvažnejših postojankah in kolonijah kakor na Gibraltari, Malti in Kipru. Teh vojakov, ki so v teh garnizijah vlada ne more nikamor odposlati. Te številke jasno kažejo, s kolikimi vojski more Anglija razpolagati v slučaji, katerega ni pričakovala. Ko je bilo treba odposlati v Egipt vojsko, da se zatre ustanek Arabi-paše in pozneje odposlati sudansko ekspedicijo, prisiljena je bila vlada objaviti s kraljevo objavo „veliko nevarnost, ki preti narodu“ zato, da je mogla pridržavati vojake, katerim je že potekel čas službe in poklicati rezerve 1. razreda. Razen tega je ministerstvo bilo prisiljeno v Egipt odposlati gardne polke, ker so drugi angleški polki sestavljeni iz malo vajenih vojakov, ki so pa tudi premladi, da bi mogli prenašati težave, katere so združene z vojno v tropičnih deželah. Ko bi pa prišlo do vojne s kako veliko državo, morala bi vlada

LISTEK.

Za dragocenim korenem.

(Iz življenja kitajskih pogozdnikov.)
(Povest A. Ja. Maksimova, posl. I. P.)

XVII.

Ponočne nadloge.

(Dalje in konec.)

Prijeli so se potniki za bližnje grme in obstali. Skoro od glave do nog so bili v mrzlej in kalnej vodi. Mraz je je tresel kakor mrzlica, zobje so jim klepetali, pa potrpežljivo so prenašali vse telesne in mravnstvene muke. . . . Minulo je nekaj mučnih ur. Nevihta je minula, veter je utihnil in nebo se je zjasnilo. Burno šumenje vodá je polagoma utihnilo. Svetli žarki vzhajajočega solca zlatili so mokre, obraščene vrhove holmov in šinili po kamenitih rebrih v mračne soteske. Otrpneli potniki so lažje izdihnili. Gorko jasno jutro vrnilo jim je pogum in energijo. Najprej ogledali so svoja bogastva. Dragi koreni žen-šena ostali so nepoškodovani v kozuljih. Kar se tiče tigrovega žolča, se je pa pokazalo, da se je draga žolčna tekočina po-

mešala bila s kalno vodo gorskega potoka. Lonhou bil bi kmalu jokati zaradi te zgube: zdravilni žolč bili bi sedaj potrebovali, da bi ozdravili rane na nogah, katere so dobili po noči, ko so se po rebru gori plazili. . .

S težavo so prilezli na vrh hriba in useli se na odprtem kraju, katerega je solnce radodarno obsevalo s svojimi toplimi žarki. Solnce je posušilo in ogrelo pustolovce, ki so bili po noči kar otrpneli od mraza; zakuriti ni bilo mogoče. Lonhou še ni mogel ukresati ognja, da bi prižgal pipo. Kresilna goba, skrbno spravljena v usnjatem mehu, se je namočila in treba je bilo počakati, da se posuši. . . Ko so naložili na ranjene noge nekake zdravilne trave, katere je našel v bližini Lonhou, sklenili so iskateљи zaspali. Noč brez spanja in polna muk jih je tako utrudila, da so takoj trdno pospali, ko so se ulegli po še mokrejši, jesenski travi.

XVIII.

Dalje.

— Naspali smo se, rekel je Lonhou. Dobro, da nas je vzbudil Čang-čung, sicer bi se bila naredila noč in utegnila bi se bila prigoditi kaka nesreča.

— In jaz sem tako lačen, da bi katero si bodi zver z zobmi raztrgal, opomnil je Li-fu.

— Mari misliš, da sem jaz sit? . . . Strašno bi rad jedel, pristavil je Ki-se.

— Puške imamo, pojdemo v katero si bodi sotesko, da ustrelimo kako divjačino. . . Divjačine kar mrgoli okrog, opomnil je Lonhou.

— Koga naj ubijem s tako puško, rekel je Li-fu in žalostno ogledaval svojo težko, moko puško. Lonhou in Ki-se sta tudi skrbno ogledovala svoji puški. Kakor se je pokazalo, bile so v jako slabem stanju. Smodnik se je premenil v njih v poltekočo goščo. Kakor se je videlo, voda ni tekla samo od vrha, ampak tudi od strani v cevi. Cevi so bile napolnjene z vodo.

— Morajo se osnažiti! zaukazal je Lonhou. Puške so osnažili in očistili. Lonhou vzel je jedini smodnikov rog, ki mu je visel na pasu, da bi nabasali puške — pa nehoté se je stresel. Nenavadna teža roga ga je osupnila. S trepetom je odprl svoj zaklad, za kateri so pustolovci prestali že toliko mravnstvenih in fizičnih muk in mraz ga je preletel po vseh udih. V smodnikovem rogu ni bilo smodnika, ampak neka poltekoča, črna gošča. Gotovo se je rog kaj poškodoval minulo noč in voda je vanj udrila.

prostiti parlament, da jej dovoli sklicati milico in da jej dovoli, da sme slednjo rabiti zunaj britanskega ozemlja. Vse to kaže, da se Anglija ne sme zmatrati vojaško državo.

Brez vsega ugovora je pa Anglija do sedaj prva pomorska sila. Pa vender njena pomorska sila ne presega več toliko pomorske sile drugih držav, kakor nekdanj, kajti razmere so se sedaj premenile. Še nedavno so Angleži v poštev jemali samo francosko brodovje. Na rusko mornarico so pa gledali le kakor na razkoš, kajti jeden del ne more iz Črnega morja, drugi del je pa večji del leta zamrznjen. Njena uloga v pomorski vojni mogla je biti le neznatna, kakor je pokazala krimska vojna. Samo Francijo zmatrali so še Angleži za pomorsko silo, kajti Francozi morali so gledati na razvoj brodovja, ker so vladali na morskem obrežju Atlantskega in Sredozemskega morja. Ker je pa Francoska morala vzdrževati tudi močno vojsko na kopnem, tedaj ni mogla postaviti take mornarice, katera bi mogla meriti se z angleškim vojnim brodovjem. Sedaj so si pa ne le Francozi, ampak tudi druge države omislile znatno brodovje in mogle bi se v vojni po morji združiti proti Angležem. Položaj Anglije postal je nevarnejši. Sedaj ni zadosti, da njeno brodovje presega brodovje francosko, ampak treba je, da presega mornarico vsaj dveh večjih evropskih držav.

Največ zemlje imajo Angleži v Indiji. Tam Angleži neso posebno priljubljeni. Na prvi pogled se komu celo čudno zdi, da se tam Angleži morejo vzdrževati. To je le zato mogoče, ker domači rodovi neso složni. Ti rodovi so se sovražili, še predno so prišli pod angleško vladno, in se še sedaj. Anglija pa zna umetno ohraniti ta nasprotja. Ti rodovi se silno ločijo drug od drugega po veri, jeziku in zgodovinskih tradicijah, zato se pa ne sprijaznijo in ne združijo. Sovražijo Angleže, pa mej seboj se sovražijo še bolj. To se je pokazalo, ko je bila ustaja v Indiji.

Obstati moramo nekoliko pri dveh državah, kateri ležita v okrajinah Hindustana, in imata zaradi svoje leže večjo nezavisnost, kakor vse druge. Najprej povejmo nekaj besed o Kašmiru. Ta država bila je nekdanj zavisna od Afganistana, kateremu je plačevala davek, ko so bili Kabulski vladarji še mogočni. Prebivalcev ima ta država poldrugi milijon, ki so skoro vsi mohamedanci in afganskega rodu, samo gospodujoči razred pripada k plemenu Sikov. Kašmirska vojska broji 27.000 vojakov in ima 100 topov. Čez Kašmir drži pot v Afganistan, in od tod je šel jeden del angleške vojske proti Kabulu ob poslednji angleško-afganske vojni.

Nepal je obkrojen z visokimi gorami in loči angleško Indijo od Tibeta. Njega vladar, ali pa boljše povedano prvi njegov minister Bagadur, bil je vedno udan Angležem. Ko so se bili spuntali v Indiji, je nepalska vojska bila odposlana Angležem na pomoč in pomagala je zajeti Deli in pokoriti Audo. Pleme Gorki, ki je naseljeno v Nepal, je jako vojevito. Pozneje so Angleži vedno imeli v službi kakih 5000 Nepalcev in neso jih mogli prehnati v vojni s Kitajcem, v abisinske ekspediciji in v vojni z Afgani. Vendar velika nezavisnost Nepala naprav-

lja Angležem skrbi. Kakor je tudi Bagadur udan Angležem, vender je nabral v Nepal velike zaklade orožja in organizoval močno vojsko. Ta vojska je najmočnejša, kar jih ima kak indijski vladar, broji 100.000 mož, dobro je organizovana in disciplinovana. Izbežali so jo častniki in podčastniki, ki so služili v angleški vojski. Kadar kak Nepalec dosluži v angleški vojski, pa prestopi v domačo. Če tudi v nepalski stolici biva angleški rezident, vender nepalska vlada ne dovoljuje nikakih olajšav ali prednosti Angležem. Po svojem prebivalstvu, broji namreč nad tri milijone, po svojih velikih dohodkih, po svoji oboroženi moči in geografičnem položaju zasluži Nepal vso pozornost. Ako ta rod odpade od Angležev in se pridruži njih nasprotnikom, napravil bi jim velike težave in nevarnosti. (Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 21. avgusta.

Časniki se še vedno bavijo s tem, kako naj bi se organizovale stranke v **državnem zboru**. Lienbacherju prijazni listi še vedno priporočajo nezavisni katoliški klub. Ker so se pa slovanski in vladni listi izrekli proti takej nezavisni katoliški stranki, skuša sedaj Lienbacherjev organ „Salzburger Chronik“ dokazati, da bi tak klub ne bil sovražjen vladi in Slovanom. Mislimo, da Slovanov vse prizadevanje in prigovarjanje Lienbacherjevo ne bode preslepilo. Dvorni svetnik je že v minulem državnem zboru dovolj jasno pokazal svoje sovraštvo do vsega slovanskega. Potegoval se je za nemški državni jezik. Uzroka dovolj, da mu ne zaupamo. Novi klub imel bi samo namen, razcepiti in oslabil desnico, da bi potem Slovani v narodnem oziru nič ne dosegli. Posebnega katoliškega kluba tudi treba ni, ker v Avstriji nikdo katoličanstva ne zatira in je vsa desnica katoliška in konservativna. — Nemško-liberalni provincijalni listi pa priporočajo osnovo nemškega kluba. Po nemških mestih na Českem se razširja neka brošura, v kateri se priporoča, da se vsa opozicija organizuje kot nemška stranka, če pa to ni mogoče, naj se pa vsaj oni poslanci združijo v poseben nemški klub, kateri so voljeni na podlagi nemško-narodnega programa.

Ker se je **koroski** deželni odbor bil pri deželni vladi pritožil, da nekateri župniki slovenski upisujejo v krstne knjige ter rodbinska imena pišejo s slovenskim pravopisom, naročila je deželna vlada okrajnim glavarstvom, da naj pazijo, da se bode v krstne knjige vedno v nemščini upisovalo. To je pa res jako čudna narodna enakopravnost. Ko je Praški župan nagovoril novega nadškofa samo v češčini, bilo je toliko vpitja po oficijoznih listih, da to nasprotuje narodnej enakopravnosti, ko se pa prepove raba slovenščine pri upisovanju v krstne knjige, je pa vse dobro. Jezikovne pravice so le za Nemce, mi Slovani pa moramo zadovoljni biti, da so nam na papirju zagotovljene, ker smo le podrejeno pleme.

Vnanje države.

Turčija dovolila je avstrijski vladi, da sme napraviti zemljevide albanskega morskega obrežja. Vendar bodo morali turški častniki nadzorovati to delo. V Krf sta že prišli dve avstrijski topnjači, da se začne ta kartografična dela. Tudi turški častniki, kateri bodo ta dela nadzorovali, so že prišli.

„Kreuzzeitung“ misli, da je z vojaškega stališča najbolje, da se sporazumeta **Anglija in Rusija**. Ko bi prišlo do vojne, bi sicer v boji za Kandahar Angleži bili na boljsem, ker imajo boljše

postojanke, zato pa nemajo Angleži v Indiji nobene varne vojne naslombe. Ko bi Rusi dalje prodirali, bi pa težko za hrbtno vzdrževali zveze. Ta nemški časopis morda le zato tako piše, da bi odvrnil veliko vojno. Da bi Nemci bili tako dobro poučeni o postojankah Rusov in Angležev v Srednji Aziji, ni lahko verjeti. — Na železnici, ki bode držala v Askabad, začeli so Rusi pokladati relse. Do konca novembra bo ta železnica popolnoma dodelana in je v vojnem oziru zato važna, ker bodo čete lahko prišle šest dni prej iz Rusije v Askabad, ko bi jih potrebovali v Srednji Aziji, nego sedaj.

Kakor se iz Varšave poroča, začne v kratkem **Rusija** iztiravati nemške podložnike. To bode najboljši odgovor na iztiranje Poljakov iz Prusije. Ruski listi se že dolgo pritožujejo, da se pogostem naseljujejo Nemci v Rusiji, ki pa nečesto postati ruski podaniki, in mislijo, da to utegne še nevarno postati za Rusijo. Sedaj je pa Rusija dobila povod, da lahko domov požene te priseljence, ker Prusija tako dela z njenimi podložniki.

Kakor poroča „Kuryer Poznanski“, je do sedaj samo iz **pruskega** okrožja Inowrazlawa bilo izgnanih nič manj kakor 700 Poljakov. Ravno tako zelo se pa tudi iztiravajo Poljaki iz drugih okrožij.

Pri volitvah za **francosko** zbornico bode od strani monarhistov kandidovalo več bivših reakcionarnih senatorjev, kateri so pa propali pri poslednjih volitvah za senat. Tako hočejo kandidovati bivši ministri Tailhaud, Fourtou, Broglie, velik prijatelj Orleanske rodovine, Lambert de St. Croix, bivši vojni minister general Barrail, zaščitnik Don Carlosa, general Barry. Najbrž ne bode zmagal nobeden teh nazadnjakov.

Egiptovska državna blagajnica je že začela izplačevanje odškodovanj onim, ki so bili poškodovani ob bombardovanju Aleksandrije. Škoda se poplača v popolnem znesku, samo zapale obresti ne. — Anglija protektorata v Egiptu baje ne bode vsprejela, ko bi je tudi egiptovska vlada za to prosila. Tako se vsaj sedaj zatruje. Sicer je pa še mogoče, da se Angleži premislijo, ako se bode lahko dalo na ta način povečšati svoj upliv in veljavo ob Nilu.

V **kitajski** provinciji Ili uprli so se bili vojaki, ker neso dolgo časa dobili plače. Pobili so častnike in razrušili več hiš. Poveljnik in civilni mandarin so ušli, potem pa zbrali nekaj čet, ki so ostale še zveste, in začeli boj s puntarji. Ker pa puntarjem od drugod prihaja vedno več nezadovoljnih, jih poveljnik s svojimi četami ni mogel ugnati. Sedaj ustaši krožijo okrog in pustošijo deželo. Sicer pa ta ustaja nema posebnega pomena, kajti podobni vojaški upori neso redki v Kitaji.

Brazilijski cesar naročil je konservativcu Cotegeipe, da sestavi novo ministerstvo. Ta je tudi prevzel ta nalog.

Dopisi.

Iz Barkovele 50. avgusta. [Iv. dop.] Dovoljeno naj mi bode danes nekoliko besed o avstrijskem vojnem brodovju, ki ima vrle in hrabre vojake, pomorščake, večinoma Slovane. Baš o teh mi je govoriti. Ako štejemo Slovane pri mornarici po odstotkih, dobimo naslednje številke:

Dalmantinskih Hrvatov do	65%
Tržaških okoličanskih Slovencev do	3%
istrskih Hrvatov do	9%
vkupe 77%	

Ostalih 23% je prištevati Italijanom. A še mej temi se nahaja nekaj istrskih Slovencev, Čehov, Poljakov, Nemcev i Madjarov. Iz tega se vidi, da ni pri avstrijski vojni mornarici niti 20% Italijanov. Ako bi pa to število v roke dobil kak častnik mor-

— Zmočil se je! zagodrnjal je lakonično Lonhou z zamolklim in potrtem glasom.

Li-fu in Ki-se sta se prestrašila tako slabe novice. Zdaj pa poginemo v gošči! Nesta se tako bala lakote, kakor ropnih zverij. Smrti za gladom se ni bilo bati — kajti v gošči se dobi različno korenje in jagode, — da se ž njimi preživiš. A strašna je smrt v zobeh kake ropne zveri. Pot ni bil kratek. Treba je bilo laziti po hosti najmanj štirinajst dni, predno bi prišli do kakega bivališča, kjer bi bilo moč dobiti malo smodnika.

Če tudi je to jako potrla Lonhou-a, da se je smodnik zmočil, vender ni obupal. Bil je že večkrat v podobnih težavnih okoliščinah, zato se mu tudi sedaj položaj ni zdel brez vsega upa. Zastonj ni on lazil po gošči že toliko let.

— Nikar ne tuguje! . . . Bomo že prišli domov . . . Božestveni Fo bode nas varoval, rekel je Lonhou in iztresel iz roga črno blato.

— Počivajmo do jutri, potem pa odrinemo dalje, pristavil je Lonhou, ko je malo pomislil.

XIX.

Doma.

Šli so dalje, potniki prišli so do rešilnega potoka in skočili kopat se v njegovo prozorno, hladno

vodo. Okrog je gorel gozd, mrgogele so razne živali: nekatere so brele po potoku, druge so pa v jedno mer dirjale dalje . . . V tem se je ogenj, približavši se k nepričakovanej oviri, besno zavrnil, in kakor bi se bil razjezil, začel požirati suhe grme, ki so rasli na obeh bregovih potoka. Nekaj krat je plame poskusilo preskočiti na drugo stran, pa zastonj. Potok je bil širok in sedaj popolnem zanesliva bramba proti razjarjenemu elementu.

— Hvala božestvenemu Fo-u! rekel je Lonhou, ko je zlezel na drugi breg in z očmi gledal za gozdnim požarom, ki se je sedaj obrnil na drugo stran. Sedaj pa že ostanemo živi! . . .

V tem se je začelo daniti. Najprej so pomislili na jed. Lonhou je imel prav. Jedva so stopili na še goreče pepelišče gozdnega požara, kar so našli na mrtvega zuba. Žival je bila popolnem pečena. Ko so se najeli svežega mesa in odrezal vsak še velik kos za na pot, odpotovali so dalje . . . In to trpljenje bilo je zadnje . . . Drugi dan so iskali srečno prišli iz tega grmovja na dobro izhojeno pot, ki je držala proti Ussuri-ju. Vse nevarnosti imeli so že za seboj. Pogumno so korakali dalje, izogibajoč se Kozakov in lovcev, kateri radi gonijo tudi klateže. Čez štiri dni se je Li-fu približal domačej hiši. Izza hrastovega gozdiča videla

se je slamnata streha z ostrim vrhom, katero so zlatili žarki zahajajočega solnca.

— Nu, z Bogom, tovariš! rekel je Lonhou, ustavil se in podal tovarišem svojo široko, mozuljasto roko.

— Pojdi v našo hišo, počij se malo! rekel je Li-fu.

— Tu blizu živi moj stari tovariš; k njemu pojdem, odbil je surovo starejšina povabilo. Z Bogom, z Bogom! . . . Ako hočeš še iti bodočo pomlad, tedaj pridem po tebe . . .

— Imam dovolj! Ne! Nič več ne pojdem v goščo . . .

— Kakor hočeš! . . . Tvoja volja! . . . Z Bogom! . . . zagodrnjal je Lonhou in hitro se obrnil ter korakal proč od Li-fu-a.

Ko je prešel kakih dvajset korakov, obrnil se je in zaklical:

— Ali hočem priti po tebe bodočo pomlad? . . .

Li-fu je odmajal z glavo in skril se v hrastovem gozdiču. Hitel je, da se zopet vidi s svojimi starimi stariši in kaj zve o svojej Ljaj.

— Vrli deček! je žalostno zamemral Lonhou in otožno šel dalje . . .

— Li-fu stopil je v hišo, ko so stariši ravno useli k večerji. Nepričakovani prihod sina je je tako

narice, za gotovo vem, da bi se nepovoljno o njem izrazil, ter prisodil bi Italijanom najmanj polovico večje število. In mož bi imel prav, kajti sodil bi po „svojem prepričanju.“ Evo dokaza. Oni mladeniči, kateri so pri vojaškem naboru v Trstu v vojaške potrjeni zbrani so na dan nabora v posebni sobani, kjer imajo tudi priseči. Prej nego prisežejo, ukaže jim podčastnik, naj se razdele po narodnosti. To je: Slovenci na jeden kraj, Italijani na drugi. Nekaj okoličanskih mladeničev se sicer odpravi na slovensko stran, kjer tudi „v svojem jeziku“ prisežejo. Mnogo je pa takih mladeničev (posebno iz predmestij,) kateri pristopijo na italijansko stran, ter tudi v italijanskem jeziku prisegajo. Sramujejo se ti mladeniči svojega jezika ter rajši v tujem jeziku prisegajo. Gotovo je tudi, da mnogo besed, koje pri prisegi rabijo, niti ne razumejo ne. — Ko potem ti mladeniči v Pulj pridejo (vsaki vojak pomorščak mora iti v Pulj v ondotne pomorske vojašnice izvežbat se, predno se ukrca na ladijo), upišejo se za Italijane, ter imenujejo svoj občevalni jezik — italijanski jezik. Na enak način upišejo se pri mornarici za Italijane skoro vsi Tržaško-okoličanski Slovenci, velikanska večina istrskih Hrvatov, i tudi mnogo Dalmatincev. Poznam mladeniča, ki pri mornarici služi, i kateri se je, dokler je še doma bil, zval narodnjaka, ter bil je celo narodni pevec! Ko je pa iz Pulja domov na odpust prišel, pokazal mi je svojo „vojaško knjižico“, v katerej sem zapazil, da je upisan kot Italijan!... Pred par leti bil je potrjen v vojaške mladenič okoličan, moj prijatelj. Dokler je bil še doma, poznal sem ga kot narodnjaka, že omikanega mladeniča. Predno je odšel v Pulj, zatrdil mi je, da svoje narodnosti nikakor pri mornarici ne izda (kakor drugi domači mladeniči). Mladenič je sicer to obljubo spolnil, a vsejedno ne more se vzdržati, da bi mi ne pisal slovenskih pisem z italijanskim zunanjim nadpisom. Kaj se more pa od družih bolj priprostitih mladeničev pričakovati? Vsega tega je krivo mornarično vodstvo samo. Dokler je Avstrija ukazovala in gospodarila nad italijanskimi provincijami, bila je pri vojnej mornarici morebiti istinito italijanska večina. Odkar so se pa nekdanje italijanske avstrijske provincije Italiji priklopile, nadvladuje ob avstrijskih primorskih obalnih slovanski jezik. Dokler so pri našej mornarici služili za vojaške mladeniči sedanjih italijanskih provincij, zapovedoval je pri cesarski mornarici italijanski jezik. Nemški jezik bil je le površni jezik. Vsi nižji častniki ukazovali so v italijanskem jeziku. Italijanskemu jeziku moral se je uklanjati slovanski in celo „državni“ nemški jezik.

Tako je bilo nekdanj pri avstrijski vojnej mornarici. Tako je bilo nekdanj, ko je tam bila italijanska večina. Tako je pa i sedaj, ko je pri našej mornarici velika slovanska večina. — Nižji častniki (nostrouomini) ukazujejo še zmirom v italijanskem jeziku i temu mora se i „državni“ nemški uklanjati. O slovanskem jeziku (hrvatskem ali slovenskim) ni pri mornarici niti govoriti. Slovan je tukaj pravi suženj. Pitajo ga s priimkom „ščavo“. Včasih zbere se na kakej fregati tropica Dalmatincev, ter pričinja pjevati svoje narodne pesni, n. pr. o „kralje-

viči Marku“. A brž je obsuta s tropo „omikanih“ Italijanov in domačih renegatov, kateri jih oponašajo, dokler ne odjenja peti. Škoda, da ni tega sam videl pokojni Krilan, predno je zložil pesen o „Slovenskem vojaku.“

Kako se jednakopravnost pri mornarici spolnuje, vidi se tudi iz tega, da izhaja mornarični častnik le v nemškem in italijanskem jeziku. Slovanski mornarji in častniki čitati morajo važne mornarične dogodke v „Marine Zeitung“! Ni čuda torej, ako se slovanski mornarji porenegatijo. Ko se Tržaško-okoličanski mladeniči od mornarice vrnejo, govoriti nečejo družega nego italijansko. Iz njih ust se sliši grozovita italijanska kletvina, i italijansko „narodno tulenje.“ Avstrijski čut jim je deveta briga, svoj rodni slovanski jezik imenujejo pa „robski jezik“! Neverjetno, a vendar popolnem istinito.

V Barkovljah ustanovil se je pred kacicmi tremi meseci močen pevski zbor, kateri vrlo napreduje. Že prve dni pa, ko so se začeli peti učiti, jeli so jim zabavljati nekateri domači mladeniči, kateri so pred malo časa od mornarice prišli. A da bi jim bolj kljubovali, zbirali so se zvečer skupaj ter peli italijanske pesni! In ob volitvah v državni zbor kljubovali so g. Nabergoju ter mu dajali razne primke, akoravno je bil g. Nabergoj vladni kandidat! Imenovani mladeniči nasprotujejo toraj pri volitvi narodnemu kandidatu, (kateri je i od vlade podpisan) ter držijo s kandidatom bivšim Garibaldincem. Ob času volitve imenoval se je celo „Garibaldinca“ jeden imenovanih mladeničev. Čudne razmere to! Tržaški okoličanski mornarji podobni so nekdanjim janičarjem. — Koliko in koliko enakih dogodkov bi lahko še dokazal. Ako bi pa hotel vse povedati, zadostoval ne bi vse štiri strani cenjenega Vašega lista. — Pri našej avstrijski mornarici moralo bi se vsaj grozovito preklinjanje zabraniti. Bil sem na naših fregatah, ko so bile pred Trstom, a iz vsacega kota, iz vsacega predala posamične ladije donela mi je na uho nezasišana, grozovita italijanska kletvina. Bil sem i na ruskih fregatah, a našel sem pri „barbaričnih Rusih“ vse drugače. Ni je bilo slišati kletvine, a toliko bolj sem se čudil veliki omiki ruskih pomorščakov. Posebno proti tujcem (nam Avstrijcem) vedli so se Rusi prijazno, ter nam razkazali od najmanjšega „oružja“ do najzadnjega kota svojih fregat. O ruskih pomorščakih slišal sem i višje državne uradnike povoljno pogovarjati se, i ruski hrabri vojaki ostali so Tržačanom v najboljšem spominu. Ne bodemo pa dalje o Rusih govorili. Vrnimo se k naši mornarici. Omenil sem že, da je vodstvo naše vojne mornarice samo krivo, da se Slovani pri mornarici poitalijančujejo. A to se da lahko popraviti. Častnikom in podčastnikom morali bi zapovedati znanje hrvatskega jezika, in dati moralo bi se mu vsaj toliko pravice kot italijanskemu. Ako se to učini, videli bomo v kratkem pri mornarici izpremembo, v korist cele Avstrije.

Obalovič.

Z Gorenjskega 20. avgusta. [Izv. dopis.] Ko sem pretekli teden po opravih potoval po Gorenjskem, videl sem, da je po nekaterih krajih suša mnogo škode napravila, pa, če ajde ne bo vzela slana, bo letina dobra. Mej potjo prišel sem v neki

vasi v gostilno. Ukazal sem si prinesiti merico vina, in poslušal pogovore pričujočih pivcev. Pri prvi mizi sedeli so štirje možje in pili „vodko“. Govorili so v vojni, o Rusu, Lahu in — Garibaldiji. Naposled tožijo čez slabe čase, in jeden izmed njih pravi, popravlja se si tobak v mali pipici: dokler smo ga pili mi sami je že še bilo; ali zdaj ga srkajo tudi ženske in to je slabo. Moja baba nesla je jajca na prodaj in mi obljubila tri pakelce tobaka, pa mi še jednega ni prinesla. Rekla mi je, da jo je dregnil nek vol in je jajca razbila, pozneje pa sem zvedel, da jih je pri V. zašnopsala. Kaj je to, pravi drugi: jaz sem dal moji „škati“ „zeksar“, da mi prinese laškega olja, ker bi bil prav rad kumare jedel. Ko pride domov, mi pravi da olja nemajo in da je „zeksar“ zgubila. Smrdela je pa po šnopsu tako, da je še meni dišalo, če tudi sem ga poprej jeden frakeljček zvrnil itd. Pri drugi mizi sedeli so trije in pili — vino. Jeden, ki ga je že imel nekoliko pod klobukom, toži da imajo sicer prav fletnega gospoda, le doma jih ni nikdar, da po več dnij in nočij ostanejo od doma ker se hodijo za „šolmoštra“ učiti, ker jih menda „celjanska“ šomoštrija bolj veseli kakor pa vsa fajmoštrija. Nadaljuje sledeči: ko sem bil v veliki noči „na rajtengo“ pri sv. Joštu, pravili so mi tam njih prejšnji farmani, da so tudi tam tako delali; ali da je bilo njim v Bukovšiči lahko, ker so imeli soseda dobrega gospoda Fronca, kakoršnega ni pod tremi škofijami. Pri nas pa bi težko dobili tacega gospoda, še celo v Preddvoru, kaj pa še le na Koroškem. itd. Ker se mi je mudilo domov in je kanonček tudi že bil prazen, plačal sem in smeje oddrdral proti domu. Na zdar!

Iz Radeč pri Zidanem mostu. 18. avgusta. [Izv. dop.] Ker se od nas le redkokdaj kaj dopisuje v Vaš list, naj mi bode za danes dovoljenih par vrstic. Povod mi daje praznovanje cesarjevega rojstvenega dne. Danes zjutraj ob 1/4. uri naznanil je strel topičev s Starega gradu, da je danes za Avstrijo slovesen dan. Ob 9. uri daroval je slovesno sv. mašo tukajšnji župnik g. Andrej Pavlič. Maše udeležili so se uradniki c. kr. okrajne sodnije, davkarje, potem žandarmerija, županstvo, tukajšnja požarna bramba, vitez Gutmansthal z rodbino, in še mnogo družega občinstva. Šolska mladež udeležila se je cerkvenega opravlja pod vodstvom gospodov učiteljev s svojo lepo zastavo in pela je v cerkvi cesarsko himno in zahvalno pesem. Pogrešali pa smo pri tej slovesnosti tukajšnje godbe in res ne vemo, zakaj da je izostala.

Po tukajšnji okolici se že nekoliko dnij potika nek zavarovalni agent, ki trdi, da je narodnjak in vse druge zavarovalnice z blatom ometuje, le zavarovalnica, katere on zastopa, ta je kaj vredna. Njegovo narodnjaštvo ne more biti posebno, ker niti svojega imena pravilno pisati ne zna, sicer pa smo čuli več stvarij, ki nas opozarjajo, da treba biti previdnimi in ne vsega verjeti „inšpektorju“, ki kaj rad po gostilnicah kozarce prozorne dela.

Domače stvari.

— (Dopolnilne volitve za deželni zbor krajski) bodo prihodnji teden. Za okraje: Velike Lašče, Ribnico in Kočevje na me-

osupnil, da neso vedeli, kaj storiti. Od samega veselja bi bila mati kmalu prišla ob pamet. Kaj!... Prišel je nazadnje tisti, o katerem so mislili, da je že mrtev, prišel je sin, za katerim so že opravili sedmino in zaradi katerega prdžgodnje smrti je že prebudila in prejkokala mnogo noči... Z jedno besedo, ustal je od mrtvih.

— Previdnejše, mati, rekel je Li-fu, prizadevajoč osvoboditi se iz njenega objetja in držčev v rokah dragoceni kozulj.

— Kaj imaš tam? vprašal ga je oče.

— Žen-šen... Našel sem ga v gošči... Ves čas sem bil v gošči... Vzeti hočem Ljaj, rekel je Li-fu.

— Dobro, sinček, dobro, rekel je oče. Le ženi se, a midva bova ljubkovala unuke.

— Le počakaj, jaz tečem po Ljaj, rekla je mati. Kako se bo razveselila ubožica!... Dolgočasila se je ves čas, čakala te in te še sedaj čaka... Verjela ni, da si umrl... Ves čas je govorila: „Živ je še, živ!“...

— Dobro, stara!... le teci po Ljaj, le hitro... pretrgal je starec besedo.

— Takoj tečem! rekla je starka in hitro zginila skozi hišne vrata.

Minulo je več kakor jedno uro. Stari Kuan-

Keba (Lu-fu-ov oče) je že do dobrega ogledal zdravilni koren, kateri je našel sin in cenil ga je na sto in dvajset tel (240 rubljev.) Ali je to kaj malega: sto in dvajset tel!... To je celo bogastvo!... Kuan-Keba še v sanjah ni nikdar videl take svote.

In toliko denarja dobil je deček jedno samo leto. „To je dečko!... Kuan-Keba pogledal je na svojega sina z nekakim spoštovanjem. Kak dečko je to, mislil si je starec, — pravi korenjak... Kak mož je postal!... Težko ga je spoznati.“

Res je bilo Li-fu-a težko spoznati. Petmesečno bivanje v gošči ga je zelo premenilo. To ni bil več prejšnji, sveži mladenič, rudečelic, polen in ponižen, ampak resen potnik z upalim, zagorelim obrazom, ki je kazal energijo in pogum. To je bil pravi lovec, predznik iskatelj korena.

Starec se je tako zagledal v sina, da še zapazil ni, kako so se odprle hišne duri in prišla notri vesela in težko pričakovana Ljaj. Čez jedno sekundo jo je že krepko objel Li-fu.

— Koren žen-šen sem našel... Sto in dvajset tel je vreden. Sedaj lahko odkupim tebe, zašepetal je Li-fu svoje ljubljenci.

— Že vem, vem! — Pravila je že mati... Strije gre semkaj... Pusti me! rekla je Ljaj in se mu spretno izvila iz objetja.

Duri so se odprle in v hišo je prišel ponosno v spremstvu Li-fu one matere strije Ljaj-jin — Fu-čan.

Poslednji je že zvedel o zakladu, kateri je našel Li-fu in želel ga je ogledati s svojimi očmi.

— Na zdravje, Li-fu, na zdravje! rekel je prijazno Fu-čan. No, pokaži.

Previdno je izvlekel Li-fu iz kozulja dragoceni koren in pokazal ga navzočnim.

— Za manj kakor sto tel ga ne smeš dati, rekel je ponosno Fu-čan. To je dečko!... Kaj ti misliš, Ljaj?...

Ljaj je povesila oči in zarudela. Bila je jedne misli s strijcem.

— No, z Bogom, Kuan-Keba, z Bogom, stara, z Bogom, Li-fu, rekel je Fu-čan po kratkem molčanju. Sedaj pojdeva z Ljaj-jom domov!...

In Fu-čan se je napravil v spremstvu svoje nečakinje iz hiše. Na pragu se je ustavil in hitro rekel:

Kuan-Keba, tvoj sin naj le pošlje snubače... Zdaj mu ne branim vzeti Ljaj.

Čez jeden teden se je Ljaj že preselila v hišo Kuan-Kebe, kot zakonska žena Li-fu-a, kateri je plačal Fu-čanu za njo dvajset tel. Za ostalih sto tel (najdeni koren so prodali za 120 tel) je Li-fu postal trgovec...

sto umrlega Dragotina Rudeža v torek 25. t. m., za Idrijo, na mesto umrlega viteza Schneida pa v sredo 26. dan t. m. Za Idrijo bode kandidatom postavljen g. Srečko Stegnar, učitelj v Ljubljani, na Dolenjskem pa se o kandidatu ne morejo sporazumeti. Vsak okraj ima svojega kandidata. Centralni volilni odbor ima sicer danes popoldne sejo, a mnenja volilcev so si tako nasprotna, da se najbrže za nobenega kandidata odločil ne bode. Pri taci razmerah pričakovati nam je, da zmagajo Kočevci, ki se gotovo ne bodo cepili, v najugodnejšem slučaju pa, da bode ožja volitev.

— (Gosp. dr. V. Jagić), profesor v Peterburgu, došel je danes v Ljubljano.

— (Hrvatske paralelke na gimnaziji v Pazinu.) „Naša Sloga“ piše: Zvedeli smo po prijatelji iz Pazina, da se je ondu raznesel glas, da se bode s prihodnjim šolskim letom na tamošnji gimnaziji v prvem razredu otvorila hrvatska paralelka. Ko smo vprašali natančneje, reklo se nam je, da je deželni šolski svet res od ministerstva dobil nalog, naj poizve, kako bi se najlažje mogle uvesti hrvatske paralelke na Pazinski gimnaziji. Deželni šolski svet izjavil se je — po istem poročilu — proti hrvatskim paralelkam in temu se ni prav nič čuditi, ako pomislimo, da so v tem svetu skoro sami Italijani. Ta šolski svet pa je predlagal ministerstvu, naj se pomnoži število ur za hrvatski jezik in naj se nekateri predmeti poučujejo v hrvatskem jeziku. — Ako je ministerstvu res bilo do tega, da zadovolji pravici in želji istrskih Hrvatov, se ne bode oziralo na ta predlog, temveč dalo nalog, da se že v bodočem šolskem letu otvori prva hrvatska paralelka.

— (Na gimnaziji v Pazinu) bilo je preteklo šolsko leto 129 rednih dijakov, mej njimi 63 Italijanov, 44 Hrvatov, 12 Slovencev in 11 Nemcev. Istranov bilo je 108, ostali iz drugih kronovin. V 8. razredu bilo jih je 9, od katerih je 7 napravilo izpit zrelosti.

— („Slovensko pevsko društvo“), čegar namen je, jedino le gojiti slovensko petje, je v svojej šele kratkej dobi naraslo v lepo število udov, tako, da veseli pričakujemo prvi veliki pevski zbor, ki bode letos v Celji. Zborovanje in koncert sta se prelozila od 8. na 20. sept. t. l., ker le takrat lahko sodeluje vojaška godba, ki je prejšnje dni prihodnega meseca zadržana pri manevrih na Koroškem. Slavnostni odbor za Celje je izvoljen in je že pričel svoje delovanje. Vspored je sestavljen in bode obsegal a) občni zbor, b) skupni koncert in c) prosto zabavo s sviranjem godbe, petjem posamičnih in plesom. Lire, ki so nam prav okusno in fino na Dunaji narejene in imajo napis: „Slovensko pevsko društvo“, bodo pri velikem zboru izvršujoči udi dobili. Čast. gg. poverjeniki! skrajni čas je tedaj, da še pošljete odboru vse potrebno in zaostalo in gledate na to, na se pevci pridno vabijo. Vaje, h katerim pride kapelnik bodo pozneje napovedane. K društvu se vedno oglašajo mnogi udovi. Mej ustanovniki je najnovejši c. kr. sodnik gosp. Fran Krašovec iz Špitala (roj. pri št. Jurji na Ščavnici), dalje je ravnokar pristopilo slavno „Dolenjsko pevsko društvo v Rudolfovem“. Ako še kdo hoče pristopiti in ne bi poznal pravil, ali hoče kot ud dobiti sekirice, ali se pri petji posamičnikov udeležiti itd. naj se pravočasno oglasi.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 21. avgusta. „Wiener Zeitung“: Nadsodnije svetnik Kočevar imenovan predsednikom deželne sodnije v Ljubljani.

Praga 21. avgusta. Lichtenstern, načelnik in zastopnik deželnega židovstva, prinesel je v imenu te korporacije in v imenu židov, po deželi v Česki živečih, nadškofu čestitke. Nadškof je v svojem odgovoru, oprtem na najblažje in najljudomilejše nazore, izjavil, da je nalog škofov, pospeševati verski mir in da si bode prizadeval v tem zmislu delovati.

Berolin 21. avgusta. Tarifska komisija brzajavne konference vsprejela z veliko večino jednotni tarif za terminalni in transitni promet, z nekaterimi od nemške strani predlaganimi premembami, s katerimi se zvišajo tarifiški stavki. Nadejati se je, da se bodo znižale kabelske pristojbine za daljši prekmorski promet.

Marseille 20. avgusta. Včeraj 23 oseb za kolero umrlo.

Pariz 20. avgusta. V Toulonu zopet dva slučaja kolere. Na španskem kolera pojema. Včeraj 110 za kolero umrlo.

Avstrijska specialiteta. Tridesetletna izkušnja so dokazala, da se je „Mollov Seidlitz-prašek“ pri vsakršnem slabem prebavljenju in zaprtju kot jedino uspešen lek izkazal. Cena škatljice z navodom 1 gld. Vsak dan razpošilja po poštne povzetji A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik na Dunaji, Tuchlaube 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 5 (11—5)

Tuji:

20. avgusta.

Pri **Slonu**: Hoffstätter z Dunaja. — Scheutz iz Prage. — Kunwalder iz Grada. — Groschel iz Pulja. — Smedker, Gangl iz Metlike.

Pri **Waltel**: Hermann z Dunaja. — Behovšec iz Linca. — Ficht z Dunaja. — Müller iz Budimpešte. — Linhardt z Dunaja. — Milonek iz Celoveca. — Todorovich iz Knina. — Witt z Dunaja.

Pri **avstrijskem cesarji**: Alijančič iz Trsta. — Lipovec iz Kočevja.

Umrli so v Ljubljani:

19. avgusta: Lorenc Resnik, gostac, 75 let, Kravja dolina št. 11, za starostjo. — Margareta Apolonija Hrovat, usmiljena sestra, 28 let, Kravja dolina št. 11, za pljučno tuberkulozo. — Rudolf Trdina, trgovčev sin, 15 mes., Stari trg št. 17, za katarom v želodeci in črevih.

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
20. avg.	7. zjutraj	733.79 mm.	12.6° C	sl. sev.	obl.	0.00 mm.
	2. pop.	733.24 mm.	19.4° C	sl. svz.	d. jas.	
	9. zvečer	733.17 mm.	14.4° C	sl. sev.	d. jas.	

Srednja temperatura 15.5°, za 3.3° pod normalom.

Dunajska borza

dné 21. avgusta t. l.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

Papirna renta	82 gld. 85 kr.
Srebrna renta	83 " 55 "
Zlata renta	108 " 95 "
5% marena renta	99 " 85 "
Akcije narodne banke	873 " "
Kreditne akcije	286 " "
London	124 " 80 "
Srebro	— " "
Napol.	9 " 90 "
C. kr. cekini	5 " 91 "
Nemške marke	61 " 25 "
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 127 " 25 "
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 168 " "
4% avstr. zlata renta, davka prosta	109 " "
Ogrska zlata renta 4%	98 " 80 "
5% papirna renta 5%	92 " 45 "
5% štajerske zemljiše odvez obilg	104 " "
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 116 " 50 "
Zemlj. ob. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	124 " 50 "
Prior. obilg. Elizabetine zapad. železnice	115 " "
Prior. obilg. Ferdinandove sev. železnice	106 " 50 "
Kreditne srečke	100 gld. 179 " "
Rudolfove srečke	10 " 18 " 50 "
Akcije anglo-avstr. banke	120 " 100 " 25 "
Tramway-društ. velj. 170 gld a. v.	191 " 40 "

V „NARODNI TISKARNI“ v Ljubljani

so izšle in se dobivajo sledeče knjige:

Knez Serebrjani.

Roman. Spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 609 strani. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Junak našega časa.

Roman. Spisal M. Lermontov, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 264 strani. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

NOV.

Roman. Spisal Turgenjev, poslovenil M. Malovrh. — Ml. 8°, 32 pól. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Dubrovski.

Povest. Spisal A. S. Puškin, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 122 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Časnikarstvo in naši časniki.

Spisal * * Stat. nominis umbra. Ml. 8°, 19 pól. Cena 70 kr., po pošti 75 kr.

VIZITNICE
v elegantnej obliki.

„NARODNA TISKARNA“
v Ljubljani
priporoča po nižej ceni

C. kr. avstr. ogrsk. priv. (161—12)

motraci z lesenimi vzmetnicami.

6 gl. 6 gl.

nadomestilo za slamjače in žične ustavke,
čisti, trajni in ceno, izvrstni za zavode in bolnišnice. Ako se jih več vzame, znižajo se primerno ceno. Pri naročbi naj se naznani notranja širjava in dolgost postelji.

Glavna zaloga: Dunaj, I., Neuer Markt 7.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.

Mazilo zoper pege,

lišaj, mozoljčke, rudečice na obrazu i. t. d. Isto ohrani kožo vedno belo, gladko, čisto in nežno ter podeli obličji mladostno svežost. Običajno izgine, če se 15- ali 20krat namažeš s tem mazilom, vsaka nesnaga z obličja. Lonček velja 50 kr. in kos mila 12 kr., torej vkup 62 kr.

Prodaja in vsak dan razpošilja zdravila s pošto na deželo: (405—7)

„LEKARNA TRNKOCZY“
zraven rotovža v Ljubljani.

V AMERIKO

pride najceneje, kdor se obrne na
ARNOLDA REIFA, DUNAJ, I., PESTALOZZIGASSE 1,
najstarejša trdka te vrste. (623—46)
Natančneje izpovedbe in prospekti zastonj.

Marijinceljske kapljice za želodec,

nepresežno izvrstno zdravilo zoper vse bolezni v želodeci,

in nepresežno zoper neslast do jedi, slabi želodec, smrdečo sapo, napihnjenje, kislo podiranje, ščipanje, katar v želodeci, zgago, da se ne nareja pesek in pšeno in slez, zoper zlatenico, gnjus in bljuvanje, da glava ne boli, (če izvira bolečina iz želodeca), zoper krč v želodeci, preobloženje želodeca z jedjo ali pijačo, črve, zoper boleznin na vratu, jetrah in zoper zlato žilo.

Glavna zaloga:

Lekar C. Brady, Kremsier, Moravsko.
Jedna sklenica z navodilom, kako se rabi, stane 35 kr.

Prave ima samo: V Ljubljani: lekarna Gabriel Piccoli, na Dunajski cesti; lekarna Josip Svoboda, na Prešimovem trgu. V Novem mestu: lekarna Dom. Rizzoli, lekarna Josip Bergmann. V Postojni: Anton Leban. V Gorici: lekarna A. de Gironcoli. V Ajdovščini: lekarna Michael Guglielmo. V Celji: lekar J. Kupferschmid. V Kranju: lekar Drag. Šavnik. V Kamniku: lekar Josip Močnik. V Radovljici: lekar A. Roblek. V Sežani: lekar Ph. Ritschel. V Črnomlju: lekar Ivan Blažek. V Škofjeh Loki: lekar Karol Fabiani. V Reki: lekar Ant. Mizzan.

Svaritev! Ker se v zadnjem času naš izdelek posnemlje in ponareja, zato prosimo, naj se kupuje samo v zgoraj navedenih zalogah in pazi naj se osobito na ta znamenja: Prave Marijinceljske kapljice za želodec morajo imeti v sklenico vtisneno besedo: Echte Mariazeller Magentropfen — Brady & Dostal — Apotheker, sklenica mora biti zapečatena z našim originalnim pečatom, na navodilu za rabo in na zavitku, na katerem je podoba Marijinceljske matere božje, mora biti poleg te podobe utisneno sodnijsko spravljenost varstveno znamenje in zavoj mora biti zapečaten z našim varstvenim znamenjem. Izdelki podobnega ali istega imena, ki nimajo teh znakov istinitosti, naj se zavrejo kot ponarejeni in prosimo, naj se nam taki slučajji takoj naznajo, da bodo sodnijski kaznovani izdelovalci in prodajalci. (90—28)